

Prou de sobreexplotació, per la seguretat de totes les treballadores: Regularització ja!

written by Lluita Internacionalista | 5 de maig de 2020

La política del govern PSOE-Unidas Podemos continua –decret a decret– la mateixa línia de respondre als interessos de la patronal a costa de la classe obrera. Ha estat gravíssim posar en marxa la producció no essencial quan la mateixa CEOE, CC00 i UGT deien que no eren aplicables les mesures de seguretat a la gran majoria d'empreses. Ara toca el sector agrari.

El decret 13/2020 estableix un permís de treball per dos mesos, fins al 30 de juny, per cobrir les necessitats de mà d'obra a les campanyes agràries. Especialment està destinat als joves migrants entre 18 i 21 anys (molts d'ells/es van arribar com a menors no acompanyats) que tenen permís de residència (encara que estigui a punt d'expirar), però no els dóna permís de treball passat aquests dos mesos. Tampoc permet que hi puguin treballar els qui no tenen papers. O sigui que se n'aprofiten ara que els necessiten, malgrat el perill que pot representar de contagi, però després els tornen a deixar sense opció de guanyar-se la vida.

Contra aquest decret s'han pronunciat nombroses associacions de solidaritat amb els i les migrants. Com ha de viure un migrant sense papers amb el confinament? Com estan vivint els joves extutelats que van fer la “Tancada per drets” a la Universitat de Girona sota el lema “Pa, sostre, papers, treball. Ni un jove més al carrer”? Com amb els abusos policials i, en algun cas amb detencions racistes, sota el pretext de la crisi de la COVID-19? A Catalunya hi ha més de 4.000 joves migrats sense referents.

El Sindicat Andalus de Treballadors i Treballadores (SAT) [denunciava les condicions miserables de vida i treball a la recollida de la maduixa a Huelva](#). Aturar aquesta situació, dignificar el treball, hauria de ser una prioritat d'un govern d'esquerres. Però la preocupació del Govern sempre està de la banda del propietari que necessita mà d'obra, i es nega el problema d'arrel. Com sempre, i ara més amb la pandèmia, és urgent que es documentin tots els treballadors i treballadores sense papers de l'Estat, per impedir abusos, sobreexplotació i també que la precarietat es tradueixi en nous focus d'infecció. Amb la Coordinadora Obrim Fronteres **exigim la regularització ja de totes les persones migrades. I no oblidem que cal abolir la llei d'estrangeria!!**

Més i més repressió

La repressió continua en xifres rècord, amb més de 600.000 propostes de sanció, amb més de 5.000 detencions. Després del control geolocalitzador ara és Renfe qui obliga a donar el mòbil per comprar un bitllet. En aquest ambient de control sobre la població no és estrany que el general de la Guàrdia Civil [José Manuel Santiago](#) expliqués els esforços dels agents per identificar i “minimitzar el clima contrari a la gestió de crisi per part del Govern”, i després ho ratifiqués signat en instruccions posteriors: advertir i fer callar la dissidència.

“La casta té por” a això respon la Llei Mordassa –denunciava Pablo Iglesias durant la seva tramitació–. I tant! i per això el seu govern l'està aplicant com no es va atrevir el PP. I motius sobrants tenen el govern, la gran burgesia i el règim per estar atemorits. Hem vist molts morts que es podien evitar després d'anys de retallades i privatitzacions mentre es rescatava la banca, hem vist molts avis i àvies abandonats en residències o amb pensions de misèria.

Cada cop empitjoren les condicions de la població que viu al dia, entre altres els dos milions de treballadors i treballadores del sector informal. El 17 d'abril, una

manifestació a Cadis de mares davant de l'Ajuntament que presideix Kichi de Por Cádiz sí se puede, denunciava que els seus fills i filles passen gana. Aquesta situació al sud d'Itàlia ja va portar a famílies que s'organitzessin per endur-se productes bàsics de supermercats. Però la renda mínima que permeti evitar aquestes situacions més extremes encara haurà d'esperar, segons declara el ministre de seguretat social, fins al maig. I el govern continua permetent l'escalada de preus dels productes alimentaris, els farmacèutics i els serveis funeraris.

La "casta" comença les negociacions per a fer un pacte per la reconstrucció o uns nous pactes de la Moncloa. Després dels primers contactes, el president Sánchez ha hagut d'aclarir que es tractava només d'un acord en termes sanitaris, econòmics i socials, davant del qüestionament de qualsevol implicació sobre el règim de diverses formacions. En tot cas, aquest acord d'unitat nacional que busquen ve cuirassat amb la militarització de l'estat d'alarma. Ells volen estabilitzar el règim i el capitalisme en crisi. Per això **és més urgent que mai conformar un front de l'esquerra, dels i de les treballadores i dels pobles, per la ruptura amb la monarquia i en defensa dels drets d'autodeterminació dels pobles, en ruptura amb el capitalisme per un pla d'emergència de la classe obrera i els sectors populars.**

Generalitat de Catalunya: Pressupostos de vergonya, encara més amb la pandèmia

Els comptes pactats entre el Govern de JxC i ERC i els Comuns fa que s'enquistin les retallades en els sectors públics i augmenten les privatitzacions, seguint la tònica dels anteriors. La vergonya es completa amb la cirereta d'uns Comuns que, per mantenir els ministeris a Madrid, fan de la debilitat virtut i si cal, menteixen, com quan diuen que s'han prohibit els acomiadaments o el tuit de Jèssica Albiach que afirma: "En aquesta crisi s'estan forjant consensos que hauran d'acabar en grans acords de país: blindatge dels serveis

públics, + justícia fiscal i una revolució verda de l'economia". És grotesc afirmar-ho quan estan a punt d'aprovar uns pressupostos que aprofundeixen l'externalització dels serveis públics. Això és especialment dolorós a serveis socials, tant més després de les tràgiques situacions viscudes a les residències d'avis en aquesta pandèmia.

Tampoc els pressupostos ajudaran a millorar la Sanitat, on es manté una privatització del 25%, i per la qual es pressuposta una despesa de 9.659.000 euros, que no recupera el nivell del 2010 en xifres absolutes. I encara menys la despesa per capita, perquè som 200.000 persones més: així hem passat de 1.332 a 1.279 euros per habitant.

Tampoc a l'ensenyament es recuperen les retallades i una plataforma unitària de tots els sindicats del sector, com també la FAPAC, rebutgen els pressupostos. A part dels diners per l'escola bressol, més de la meitat dels diners són per "eixugar dèficit" i no es redueixen ràtios. Es manté només el 2% del PIB en lloc del 6% que marca la LEC.

El Govern de la Generalitat volia completar la política privatitzadora amb la Llei Aragonès, que obria la porta a més serveis públics, i va ser gràcies a la lluita de la Plataforma unitària que es va poder aturar la llei.

ERC-JxCat-Comuns posen per davant de la vida el pagament del deute. Una partida que no deixa de créixer i que amb 10.000 milions ja és la primera despesa del pressupost i se n'emporta el 25%.

I ara, després de la crisi del coronavirus, quan s'ha posat en evidència a ulls de tota la població que tant les retallades com les privatitzacions maten, encara és més escandalosa la insistència d'Aragonès amb tot el Govern, i els Comuns, d'un marc que les reforça. Si ja era injustificable que Comuns ho fes abans, com a resultat del canvi de cromos entre Ajuntament de Barcelona, Generalitat i Pressupostos de l'Estat, ara amb

la pandèmia el compromís de Comuns amb la política del govern és vergonyosa. Més tenint en compte que la lluita contra el virus no ha acabat: què s'està oferint a tot el personal sanitari que ja es va manifestar en contra dels pressupostos, i que ara s'hi està deixant la pell? Ni finançament per ampliació de plantilles, ni estabilitat???

Aprovar el pressupost ara, enmig del confinament, limita a l'extrem les possibilitats dels sectors que els rebutgem. L'estat d'alarma no ha prohibit ni el dret de reunió ni de manifestació. Per contra, com a criteris per posar en marxa el retorn dels sectors no essencials a la feina, s'han establert mesures com la mascareta (i no per a totes les feines) i la distància. Cada dia prop d'un milió de treballadores i treballadors surten al carrer per anar a la feina. Nosaltres ens hem oposat al retorn al treball perquè tant patronal com sindicats reconeixien que les empreses no estaven en condicions d'assegurar-ne les mesures de seguretat.

Aleshores, seguint la normativa que fan servir els polítics, quan van al Parlament, i de la resta de treballadors que han de seguir fent la seva feina, **creiem que cal començar a sortir al carrer –amb les precaucions necessàries– per exigir solucions reals a la pandèmia, defensa de la sanitat i la resta de serveis públics, aturar els acomiadaments, i dir no a aquests pressupostos de la vergonya. Així ho hem fet i demanada autorització per convocatòria contra els pressupostos aquest divendres.**